

Arrest

nr. 85 028 van 23 juli 2012
in de zaak RvV x / II

In zake: x

Gekozen woonplaats: x

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat x, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 6 maart 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoede-bestrijding van 6 februari 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juni 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 juli 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VERSWIJVER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 26 februari 2007 een eerste asielaanvraag in, waarbij hij verklaarde op 23 februari 2007 het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 15 april 2008 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 13 583 van 2 juli 2008 weigerde ook de Raad verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. Verzoeker diende op 14 juli 2008 een tweede asielaanvraag in.

1.5. De commissaris-generaal nam met betrekking tot verzoekers tweede asielaanvraag op 11 december 2008 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.6. Bij arrest nr. 23 375 van 20 februari 2009 weigerde de Raad verzoeker opnieuw de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.7. Op 22 april 2009 diende verzoeker een derde asielaanvraag in.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 4 mei 2009 de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.9. Op 12 mei 2009 diende verzoeker een vierde asielaanvraag in.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 18 mei 2009 de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

1.11. Bij arrest nr. 30 742 van 27 augustus 2009 verwierp de Raad het door verzoeker ingestelde beroep tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 4 mei 2009.

1.12. Op 23 maart 2010 diende verzoeker een vijfde asielaanvraag in.

1.13. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 26 maart 2010 de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Verzoeker diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.14. Bij arrest nr. 45 658 van 29 juni 2010 verwierp de Raad het door verzoeker ingestelde beroep tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 26 maart 2010.

1.15. Verzoeker diende op 2 februari 2012 een zesde asielaanvraag in.

1.16. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam 6 februari 2012 de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Deze beslissing, die verzoeker dezelfde dag ter kennis gebracht werd, is gemotiveerd als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten [M. M. M.]
[...]
en van nationaliteit te zijn Irak
die een asielaanvraag heeft ingediend op 02.02.2012 (2)

Overwegende dat
betrokkene op 26.02.2007 voor het eerst een asielaanvraag indiende in België; wat betreft deze asielaanvraag op 20.03.2007 een negatieve beslissing van ‘weigering verblijf’ genomen werd vanwege de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ); betrokkene op 21.03.2007 schorsend beroep aantekende tegen deze beslissing bij het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS); hem op 17.04.2008 zowel de vluchtelingenstatus, als het statuut van subsidiaire bescherming geweigerd werd vanwege het CGVS; betrokkene op 05.05.2008 ook tegen deze beslissing schorsend beroep aantekende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV), waar op 03.07.2008 de beslissing van het CGVS bevestigd werd; betrokkene op 14.07.2008 een tweede asielaanvraag indiende, waarbij hem op 04.12.2008 opnieuw de vluchtelingenstatus, alsook het statuut van subsidiaire bescherming geweigerd werd door het CGVS; betrokkene op 24.02.2009 ook tegen deze beslissing schorsend

beroep aantekende bij de RVV, waar op 24.02.2009 de beslissing van het CGVS evenwel bevestigd werd; betrokkene op 22.04.2009 een derde asielaanvraag indiende, die op 04.05.2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) afgesloten werd met een negatieve beslissing van 'weigering van in overwegingname' (bijlage 13quater); betrokkene op 12.05.2009 een vierde asielaanvraag indiende, die eveneens op 18.05.2009 door de DVZ werd afgesloten met een negatieve beslissing van 'weigering van in overwegingname' (bijlage 13quater); betrokkene op 23.03.2010 een vijfde asielaanvraag indiende, die evenwel op 26.03.2010 door de DVZ werd afgesloten met een negatieve beslissing van 'weigering van in overwegingname' (bijlage 13quater); betrokkene op 02.02.2012 een zesde asielaanvraag indiende, waaruit blijkt dat hij niet naar zijn land van herkomst is teruggekeerd; betrokkene zijn huidige asielaanvraag ondersteunt met een begeleidende brief van zijn advocaat; betrokkene verder ook een vernieuwd nationaliteitsbewijs (afgeleverd op 12.04.2010 te Kirkuk) en een vernieuwde identiteitskaart (afgeleverd op 11.04.2010 te Kirkuk) aanbrengt, alsook de identiteitskaart en het nationaliteitsbewijs van zijn vader en het nationaliteitsbewijs van zijn moeder; ook de Nederlandse vertaling van deze documenten bij het administratief dossier werd gevoegd, als eveneens het ontvangsbewijs (dd. 22.04.2010) van deze documenten; betrokkene daarnaast ook vier attesten, afge[...]leverd door de Iraakse ambassade in Brussel (dd. 20.05.2010 en 24.03.2011), naar voren brengt; betrokkene aan de hand van voornoemde documenten wil aantonen dat hij wel degelijk uit Kirkuk afkomstig is; hierbij dient opgemerkt te worden dat betrokkene reeds gedurende zijn eerste asielaanvraag poogde de Belgische asielinstanties op intentionele wijze te misleiden door het neerleggen van een vals identiteitsdocument; er de Belgische asielinstanties geen geloof kon gehecht worden aan de vermeende terugkeer van betrokkene van Suleymania (Noord-Irak) naar Kirkuk (Centraal-Irak) in 2004 en de bewering dat betrokkene - voor zijn vlucht naar België - recent in Kirkuk zou verbleven hebben; er dan ook geen geloof kon gehecht worden aan de vermeende problemen die betrokkene aldaar zou gekend hebben; voornoemde documenten louter de identiteit en nationaliteit van betrokkene staven, maar niet van die aard zijn dat ze bovenstaande appreciatie kunnen wijzigen; hetzelfde kan gesteld worden voor wat betreft de door betrokkene voorgelegde kopie van de rantsoenkaart en de kopie van de dreigbrief (dd. 19.04.2010); de bewijswaarde van een kopie bovendien gering is, aangezien op die manier onmogelijk de authenticiteit van het document in kwestie kan worden vastgesteld; tevens dient opgemerkt te worden dat voornoemde documenten dateren van april 2010, mei 2010 en maart 2011 en betrokkene pas in februari 2012 een nieuwe asielaanvraag indiende, hetwelk vragen oproept bij de ernst en geloofwaardigheid van zijn huidige asielaanvraag; in de brief van de advocaat van betrokkene overigens ook verwezen wordt naar een USB-stick, waarop in een filmpje zou te zien zijn dat de neef van betrokkene geraakt is door een kogel en medisch verzorgd wordt; de USB-stick tevens een bestand bevat waarop een videoboodschap van de neef van betrokkene te zien is, gericht aan betrokkene; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag echter niet in het bezit is van deze USB-stick; er dan ook geen uitspraak kan gedaan worden over documenten die niet in het administratief dossier aanwezig zijn; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag bijgevolg geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 51/8 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij verschaft volgende toelichting:

“De nieuwe asielaanvraag van verzoeker wordt geweigerd op grond van de overweging dat de nieuwe documenten die verzoeker aanbrengt niet kunnen overtuigen.

Verzoeker heeft ter begeleiding van zijn asielaanvraag een brief van zijn advocaat neergelegd.

Deze brief bevat een inventaris van de stukken die hij bijvoegt om zijn nieuwe asielaanvraag te ondersteunen.

Bij zijn aanbieding op de diensten van verwerende partij heeft verzoeker de memory stick waarover werd gesproken in voornoemd begeleidend schrijven bijgebracht. Deze memory stick bevat beelden die uitvoerig bewijzen dat verzoeker wel degelijk nieuwe gegevens aanbrengt die een nieuwe asielaanvraag rechtvaardigen. De memory stick bevat beeldmateriaal waarop de neef van verzoeker te zien is; hij is neergeschoten omwille van dezelfde reden waarom verzoeker het land verlaten heeft; hij getuigt van heel dit verhaal op een film die op de memory stick gebrand staat.

Verwerende partij vond het echter niet nodig dit beeldmateriaal te bekijken, ondanks aandringen van verzoeker; in de weigering echter wordt er leugenachtig gesteld dat verzoeker deze stick niet heeft aangeboden.

Door deze weigering zijn er alleen identiteitsdocumenten van de Irakese Ambassade in het dossier aanwezig die in Kirkuk afgeleverd werden en concludeert verwerende partij dat deze stukken niet overtuigen dat verzoeker afkomstig is van Kirkuk of daar mogelijks voor zijn vlucht naar België heeft verbleven.

Conclusie is dat verwerende partij niet overtuigd is door de stukken.

Het staat echter vast dat deze nieuwe neergelegde identiteitsbewijzen afgeleverd door de Irakese Ambassade en het beeldmateriaal op de memory stick een voldoende en nieuw bewijs uitmaken om een onderzoek van een nieuwe asielaanvraag te rechtvaardigen.

Ze leveren ontegensprekelijk een bewijs dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van de Conventie van Genève. Het feit dat verzoekers neef neergeschoten is en lange tijd ondergedoken leeft, is toch een aanwijzing van het feit dat verzoeker een vrees voor vervolging heeft bij terugkeer naar zijn land van herkomst. De kans dat verzoeker vervolgd zal worden is voldoende en dat is voldoende.

Daarnaast is het van primair belang dat het in geen geval aan verwerende partij is toegestaan zich uit te spreken over de inhoud of de draagwijdte van de persoonlijke getuigenis die hij bijbrengt (RvS 11.07.2000, nr. 88.870, AFM 2000,143; 28.03.2001, nr. 94.374, AFM 2001,90, RvV 24.06.2009, T. Vreemd. 2009, 323).

Het lijkt immers geen twijfel dat de neergelegde stukken nieuwe stukken uitmaken en dat de memory stick pertinent bewijsmateriaal bevat; ze maken een voldoende grond uit voor een nieuwe asielaanvraag en dienen door het CGVS onderzocht te worden! De motivering van bestreden beslissing houdt een schending in van art. 51/8 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen in samenhang met art. 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 1 t/m 3 van de Wet van 29.07.1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurs-handelingen.

Het houdt geen steek dat verzoeker een memory stick aanbiedt als nieuw bewijsmiddel maar verwerende partij dit van de hand wijst als onnodig met de stelling dat de stukken voldoende zijn voor een nieuwe asielaanvraag... deze stelling en motivering houdt een schending in van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur.

Het onderzoek naar de pertinentie van de beelden die op deze film staan houdt een onderzoek in naar de grond van de zaak en veronderstelt in elk geval een grondig onderzoek van de onderliggende asielaanvraag. Het is niet aan verwerende partij om zich uit te spreken over de draagwijdte ervan.”

3.2. Verweerder repliceert als volgt:

“De verwerende partij merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

[...]

Geenszins kan de verzoekende partij worden gevolgd waar hij uiterst vaag voorhoudt dat de beslissing ofwel helemaal niet of op zeer algemene en vage wijze werd gemotiveerd.

Uit [de] moti[vering] blijkt afdoende dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke Integratie rekening heeft gehouden met de zeer specifieke elementen die de situatie van de verzoekende partij kenmerken, alsook met de concrete, elementen die de verzoekende partij in het kader van de zesde asielaanvraag naar voren heeft gebracht.

Tevens dient te worden opgemerkt dat zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr.172.821, e.a.).

Zoals in de bestreden beslissing wordt vermeld, wijzigen de thans voorgelegde documenten niets aan het feit dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, mede gelet op het feit dat verzoeker reeds gedurende zijn eerste asielaanvraag de Belgische asielinstanties trachtte te misleiden.

Verzoeker slaagt er niet in om de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten.

In zoverre verzoeker verwijst naar een USB-stick waarop een filmpje zou te zien zijn dat de neef van verzoeker geraakt is door een kogel, laat de verwerende partij gelden dat hiernaar weliswaar wordt verwezen in de brief van de advocaat van verzoeker, doch geenszins het bewijs voorligt dat de USB-stick werd voorgelegd n.a.v. de zesde asielaanvraag.

Bovendien heeft verzoeker bij zijn verhoor ook niet verwezen naar de USB-stick. Het is weinig aannemelijk dat verzoeker een USB-stick zou hebben aangeboden waarnaar hij niet heeft verwezen in zijn verhoor.

Verder is verzoekers kritiek er voornamelijk op gericht om een feitelijke herbeoordeling te bekomen van zijn asielaanvraag.

De verwerende partij merkt op dat geheel terecht in toepassing van het art. 51/8 van de Vreemdelingenwet t.a.v. verzoeker werd beslist om zijn zesde asielaanvraag niet in overweging te nemen.

In toepassing van art. 51/8 Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd getroffen, moet een tweede of volgende asielaanvraag steunen “op nieuwe elementen, welke betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen” alsook dat “Minister of diens gemachtigde kan beslissen de verklaring niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde verklaring heeft afgelegd [...] en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging” in de zin van de Vluchtelingenconventie dd. 28.07.1951 “of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade” zoals bepaald in artikel 48/4.

Door verzoeker werden, zoals blijkt uit de in casu bestreden beslissing, inderdaad geen nieuwe gegevens in de zin van het voormelde artikel naar voor gebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De verwerende partij is derhalve van oordeel dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding bij het nemen van de in casu bestreden beslissing dd. 06.02.2012 geheel handelde binnen de hem toebedeelde bevoegdheid, en conform de ter zake relevante rechtsregels.

Verzoekers summiere, vage en ongestaafde beschouwingen kunnen aan het voorgaande geen afbreuk doen.

Verzoeker beperkt zich tot de bewering dat de door hem voorgelegd de stukken wél nieuwe stukken uitmaken, doch laat na dit te duiden.

Er dient voldaan te zijn aan de voorwaarden van art. 51/8 van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980, hetgeen verzoeker klaarblijkelijk vergeet. Met name dient verzoeker:

- nieuwe gegevens aan te brengen*
- dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4,*
- waarbij deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen*

In casu kan slechts worden vastgesteld dat de vage en ongestaafde beschouwingen van verzoeker niet van aard zijn om afbreuk te doen aan de bestreden beslissing, daar door verzoeker op geen enkele manier wordt aangetoond dat is voldaan aan voormelde voorwaarden van art. 51/8 van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980.

Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden.”

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat hij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van de bestreden beslissing kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.3.2. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet stelt verzoeker dat voormelde wetsbepaling verweerder niet toelaat zich uit te spreken over de inhoud of de draagwijdte van de persoonlijke getuigenis die hij aanbrengt.

De Raad merkt op dat artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorziet dat de minister, c.q. de staatssecretaris of zijn gemachtigde kan weigeren om een meervoudige asielaanvraag in aanmerking te nemen wanneer “*de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4.*” Hierbij wordt verduidelijkt dat “*de nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.*” Voormelde bepaling sluit derhalve geenszins uit dat verweerder de inhoud van stukken of verklaringen die een vreemdeling bij een meervoudige asielaanvraag aanbrengt aan een onderzoek onderwerpt en nagaat of deze stukken gegevens bevatten die verzoeker niet kon aanbrengen voor de laatste fase in een vorige procedure. De stukken en verklaringen die een asielzoeker bij een meervoudige aanvraag aanbrengt moeten daarenboven ernstige aanwijzingen bevatten voor het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en dus relevant zijn.

In voorliggende zaak heeft verzoeker, bij zijn zesde asielaanvraag, volgende stukken aangebracht:

- een nationaliteitsbewijs
- een identiteitskaart
- de identiteitskaart van zijn vader
- een bewijs van nationaliteit van zijn vader
- een bewijs van nationaliteit van zijn moeder
- een attest ter vervanging van een geboorteakte
- een attest waaruit blijkt dat hem geen paspoort kan worden afgeleverd
- een attest ten bewijze van zijn nationaliteit
- een attest waarin wordt gesteld dat geen geboorteakte kan worden afgegeven aan verzoeker, gelet op de vernietiging van de archieven
- een kopie van een rantsoenkaart voor het jaar 2009
- een kopie van een dreigbrief
- een briefomslag

Verweerder heeft inzake de stukken die betrekking hebben op verzoekers identiteit en nationaliteit gemotiveerd dat het de bedoeling was van verzoeker om aan de hand van deze documenten aan te tonen dat hij wel degelijk uit Kirkuk in Irak afkomstig is, doch dat bij de behandeling van een eerdere asielaanvraag reeds werd vastgesteld dat geen geloof kon worden gehecht aan de problemen die hij beweerde in Kirkuk te hebben gehad. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal in zijn beslissing van 15 april 2008, naar aanleiding van verzoekers eerste asielaanvraag, reeds stelde dat *“de bewijswaarde van Iraakse (identiteits)documenten [...] relatief laag is aangezien ze zowel in het binnen- als in het buitenland illegaal verkrijgbaar zijn”* en voorts oordeelde dat de verklaringen van verzoeker omtrent de problemen die hij zou gehad hebben te Kirkuk, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen en de vastgestelde tegenstrijdigheden niet toelieten hem de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Hierbij werd benadrukt dat de door verzoeker voorgelegde documenten, waaronder stukken inzake zijn identiteit en nationaliteit, *“niet van die aard zijn dat ze het ongeloofwaardig karakter van de asielaanvraag in een ander daglicht kunnen plaatsen”*. Verweerder kon derhalve oordelen dat de door verzoeker, in het raam van zijn zesde asielaanvraag, aangebrachte documenten met betrekking tot zijn identiteit en nationaliteit in casu niet relevant waren, gelet op het feit dat de bevoegde asielinstantie reeds oordeelde dat dergelijke documenten op zich niet toelieten om verzoekers asielrelaas alsnog als geloofwaardig te beschouwen.

Verweerder heeft voorts met betrekking tot de door verzoeker aangebrachte rantsoenkaart en dreigbrief uiteengezet dat het slechts kopieën zijn waarvan de bewijswaarde gering is en het is niet kennelijk onredelijk om stukken die weinig of geen bewijswaarde hebben niet als nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet te beschouwen. Stukken die geen bewijskracht hebben kunnen immers geen ernstige aanwijzingen voor het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen voor het bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet bevatten (cf. RvS 7 maart 2012, nr. 8200 (c)).

In fine van de bestreden beslissing heeft verweerder daarnaast toegelicht dat verzoeker een schrijven van zijn raadsman aanbracht waarin wordt gesteld dat verzoeker bij zijn zesde asielaanvraag een USB-stick zal neerleggen met filmfragmenten, maar dat verzoeker naliet een dergelijke gegevensdrager met beeldmateriaal over te maken, zodat niet kan beoordeeld worden of dit beeldmateriaal eventueel nieuwe gegevens bevat. Deze vaststelling vindt steun in de aan de Raad voorgelegde stukken. Verzoeker ondertekende immers een document waarin de stukken die hij neerlegde zijn opgesomd en in dit document is geen sprake van een elektronische gegevensdrager. Ook in de verklaringen zelf die door verzoeker op 6 februari 2012 werden afgelegd – en die evenzeer door hem werden ondertekend – is er geen sprake van enige verwijzing naar beeldmateriaal op een elektronische gegevensdrager.

Het gegeven dat verzoeker door middel van een verzendingsbewijs poogt aan te tonen dat hij bepaalde documenten pas in april 2010 ontving doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen.

Verzoeker toont met zijn beschouwingen geen schending van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet aan.

3.3.3. Daar verzoeker geen kennelijke wanverhouding aantoonde tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan hij ook niet gevolgd

worden waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan vastgesteld worden.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juli tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK